

Nr. Nr. działek gruntu		Nazwisko i imię właściciela gruntu	O b s z a r g r u n t ó w						U w a g i	
porządkowy w/g planu pola górniczego	w/g tabeli ka- tastralnej, lub likwidacyjnej		Użytków		Nieużytków		Razem			Nr. Nr. innych działek gruntu, które w/g pla- nu pola górniczego, posia- da jeszcze właściciel gruntu
			ha	m ²	ha	m ²	ha	m ²		

Rejestr pomiarowy sporządza się w kolejności numerów działek z podaniem Nr. Nr. tabeli katastralnej lub likwidacyjnej, nazwisk i imion właścicieli działek (o ile jest ich kilku, należy podać nazwiska i imiona wszystkich), obszaru gruntów (przy własności wspólnej należy podać powierzchnię działek bez dzielenia na poszczególnych właścicieli). Dla orientacji należy podać w przedostatniej rubryce numery innych działek, które oprócz wskazanej posiada jeszcze właściciel działki w granicach danego pola górniczego.

§ 14.

Plan pola górniczego powinien być przedstawiony Wyższemu Urzędowi Górniczemu w pierworysie i trzech odrysach. Do planów należy dołączyć w jednym egzemplarzu cały obliczeniowy operat pomiarowy (§ 3 przepisów niniejszych).

§ 15.

Plan scalenia pól górnicznych należy wykonywać również według przepisów niniejszych.

§ 16.

Plan sytuacyjny podziału pola górniczego na samoistne pola i plan wymiany części pól górnicznych należy wykonać według przepisów niniejszych. Długość linii podziału pola i ich kierunek należy wykazać na planie. Linje podziału należy ustalić w stosunku do dotychczasowych granic całego pola za pomocą liczbowego określenia.

485.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 maja 1933 r.

o sporządzaniu planów kopalni.

Na podstawie art. 157 Prawa Górniczego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospo-

litej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 654) zarządzam co następuje:

§ 1. Przemysłowiec górniczy obowiązany jest prowadzić i uzupełniać następujące plany, związane z robotami górnictwem na kopalni:

- a) plan ogólny — oraz
- b) plany przewietrzania (specjalne i pogładowy).

§ 2. Plan ogólny składa się z następujących części:

- a) ogólnego przeglądowego planu sytuacyjnego,
- b) planu robót górnicznych,
- c) specjalnych rzutów pionowych w przypadkach, gdy upad złoży wynosi powyżej 60°,
- d) przekrojów,
- e) karty tytułowej, uwidoczniającej podział planu na poszczególne sekcje.

Dla małych kopalni, które wydobywają minerał tylko z jednego złoży, może za zgodą Wyższego Urzędu Górniczego ogólny przegląd sytuacyjny służyć jednocześnie jako plan robót górnicznych i jako karta tytułowa.

§ 3. Ogólny przeglądowy plan sytuacyjny należy sporządzać i uzupełniać w podziałce 1 : 2000. Sporządzanie tego planu w innej podziałce jest dopuszczalne za zezwoleniem Wyższego Urzędu Górniczego.

Na planie tym należy dokładnie uwidocznić sytuację na powierzchni z otworami świdrowymi i szybami, sztolnie, przekopy, chodniki i inne roboty górnicze oraz należy uwidocznić warstwy geologiczne i dane tektoniczne (linje tektoniczne kotlin, uskoków i t. p.). Przy szybach należy oznaczyć absolutną wysokość zrębu szybu od ustalonego urzędowo normalnego zera, głębokość szybu, jako też głębokość i miąższość napotkanych złoży. Na-

leży również uwidocznienie granice pól górniczych kopalni i sąsiednich pól górniczych nadanych na tenże minerał, w razie zaś istnienia pól górniczych, nadanych na inne minerały, całkowicie lub częściowo pokrywających pole górnicze, eksploatowane przez daną kopalnię, także granice takich pól górniczych.

Okręgowy Urząd Górniczy może zażądać sporządzenia dla większej przejrzystości osobnego planu przeglądowego dla pewnej ilości poziomów kopalnianych.

§ 4. Plan robót górniczych należy sporządzać w podziałce 1:1000 lub też, za zgodą Wyższego Urzędu Górniczego, w podziałce 1:2000. Rzuty poziome powinny dokładnie przedstawiać wszystkie wyrobiska kopalni, z obiektów zaś na powierzchni tylko te, z którymi należy się liczyć przy prowadzeniu robót górniczych.

Dla każdego złoża lub pokładu należy sporządzić osobny plan robót górniczych. Przy wydobywaniu warstwami można — o ile przez to nie ucierpi przejrzystość planu, — uwidoczniać na tym samym planie roboty z dwóch warstw.

§ 5. Przy upadzie ponad 60° należy uzupełniać plany poziome rzutami pionowymi. Rzuty pionowe powinny obejmować szyby, nadsiewłomy, otwory wiertnicze, przekopy, chodniki główne i chodniki odbudowy.

§ 6. Przekroje geologiczne (profile) eksploatowanych terenów należy sporządzać w podziałce, dającej dostateczną przejrzystość rysunku. W przekrojach tych winny być uwidocznione stosunki stratygraficzne oraz wyraźnie odróżnione części odkryte od nieodkrytych i zmierzone od niezmiierzonych. Przebieg płaszczyzn profilowych podaje się na wszystkich rzutach poziomych liniami przerywanymi koloru cynobru z odpowiednim napisem.

Przekroje należy uzupełniać profilami otworów wiertniczych i szybów w miarę ich pogłębiania.

§ 7. Do każdego planu kopalni należy załączyć kartę tytułową z oznaczeniem nazwy kopalni, województwa, powiatu, gminy, miejscowości oraz okręgu górniczego, w którym kopalnia się znajduje.

Na karcie tytułowej należy umieścić mapę poglądową, uwidoczniającą podział planu na sekcje, obszar pól górniczych eksploatowanych przez kopalnię i ważniejsze objekty orientacyjne na powierzchni.

Na karcie tytułowej lub w dołączonym do niej zeszycie należy odnotować najważniejsze daty z historii kopalni, daty uzupełnień planu, oraz objaśnienia skrótów poszczególnych wyrazów, używanych na planie, poza skrótami przepisanych oddzielną instrukcją.

§ 8. Specjalne plany przewietrzania kopalni powinny być prowadzone w podziałce 1:2000, oddzielnie dla robót w każdym pokładzie (złożu). Okręgowy Urząd Górniczy może zezwolić, by spo-

sobv przewietrzania robót w kilku pokładach były przedstawione na jednym planie, jeżeli to nie wpłynie ujemnie na jego wyrazistość.

Na specjalnym planie przewietrzania winny być uwidocznione:

- a) wszystkie szyby, sztolnie i chodniki;
- b) wszystkie inne wyrobiska górnicze: czynne, przejściowo zamknięte, lub oddzielone tamami;
- c) wyeksploatowane części pokładów (złóż), o ile mają związek z przewietrzaniem;
- d) wszystkie urządzenia, służące do przewietrzania kopalni, w szczególności tamy powietrzne, oraz wszystkie tamy pożarowe, drzwi powietrzne, nawet takie tamy i drzwi, które pozostały niewykończone w polach zaognionych po ich izolowaniu, mostki powietrzne, stacje pomiaru powietrza i główne wentylatory;
- e) główne prądy powietrza i ich rozgałęzienia (strumienie);
- f) pola zaognione, oznaczone w sposób odrębny.

§ 9. Dla kopalni, w których eksploatuje się więcej niż jeden pokład (złoże), powinien być prowadzony, oprócz specjalnych planów przewietrzania każdego z pokładów, także poglądowy plan przewietrzania, w podziałce nie mniejszej niż 1:5000, dający jasny obraz przebiegu głównych prądów powietrza i uwidoczniający przewietrzanie kopalni w całości.

§ 10. Ogólny plan kopalni i plany przewietrzania, specjalne i poglądowy, należy założyć i uzupełniać w czterech egzemplarzach, a mianowicie:

- a) egzemplarzu oryginalnym, czyli pierwowrysie;
- b) 2 egzemplarzach, przeznaczonych dla władz górniczych, mianowicie po jednym dla Okręgowego i Wyższego Urzędu Górniczego;
- c) egzemplarzu, przeznaczonym dla kierownictwa kopalni.

Egzemplarze, wymienione w punktach b) i c), powinny być kopiami planu oryginalnego, sporządzonymi przez przekopjowanie ręczne, lub w drodze mechanicznej (fotografie, światłodruki i t. p.).

§ 11. Plany kopalni, wymienione w § 2 punkty a), b), c) i d), należy uzupełniać możliwie regularnie w następujących odstępach czasu: przynajmniej raz w każdym kwartale kalendarzowym na wszystkich podziemnych kopalniach węgla kamiennego, dwa razy w roku kalendarzowym na wszystkich kopalniach innych minerałów o ruchu podziemnym i raz w roku — na kopalniach odkrywkowych.

Ogólny przeglądowy plan sytuacyjny oraz przekroje i kartę tytułową (§ 2, pkt. e)) należy uzupełniać przynajmniej raz w roku.

Plany przewietrzania, specjalne i pogładowy, powinny być uzupełniane niezwłocznie w miarę zachodzących w przewietrzaniu zmian.

§ 12. Plany, wyszczególnione w §§ 2, 8 i 9, zarówno przeznaczone dla Okręgowego jak i dla Wyższego Urzędu Górniczego, powinny być po uzupełnieniu, dokonywanem w odstępach czasu, przewidzianych w § 11, składane niezwłocznie Okręgowemu Urzędowi Górniczemu.

Wyższy Urząd Górniczy może jednak zezwolić, aby przeznaczone dla niego plany były uzupełniane w odstępach czasu dłuższych, niż to przewiduje przepis § 11. W tym przypadku składanie tych uzupełnianych planów może następować w odpowiednio dłuższych odstępach czasu.

§ 13. Wyższy Urząd Górniczy może zwolnić przemysłowca górniczego od składania wymienionego w § 10 punkt b) i przeznaczonego dla Wyższego Urzędu Górniczego egzemplarza lub jego poszczególnych części składowych.

§ 14. Oprócz egzemplarza, wymienionego w § 10, powinien przemysłowiec górniczy składać Wyższemu Urzędowi Górniczemu za pośrednictwem Okręgowego Urzędu Górniczego plan robót górniczych dla każdego pokładu osobno, wykonany w skali 1:10000 i uzupełniany w terminach półrocznych.

§ 15. Przemysłowiec górniczy powinien podać do wiadomości Wyższego Urzędu Górniczego nazwisko i imię mierniczego górniczego i jego zastępcy, którym powierzył sporządzanie i uzupełnianie planów kopalni.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc przepisy dotyczące przedmiotu unormowanego rozporządzeniem niniejszym.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

486.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 22 sierpnia 1933 r.

o wprowadzeniu w obieg znaczka pocztowego z reprodukcją części obrazu Jana Matejki „Odsiecz Wiednia“.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. Z okazji 250-ej rocznicy zwycięstwa króla Jana Sobieskiego pod Wiedniem wprowadza się w obieg okolicznościowy znaczek pocztowy wartości 1 zł 20 gr.

§ 2. Rysunek znaczka, o wymiarze 45 x 24 mm przedstawia fragment obrazu Jana Matejki „Odsiecz Wiednia“ z postacią króla Jana Sobieskiego na pierwszym planie. Fragment ten ujęty jest w obramowanie o formach barokowych.

W górnych narożach, na ciemnym tle znajdują się jasne napisy: z lewej strony „POCZTA“, z prawej „POLSKA“. Pod temi napisami, na jasnym tle, umieszczone są ciemne liczby „1—20“ i pod liczbą 20 litery „ZŁ“.

W dolnych narożach, na jasnym tle, znajdują się ciemne napisy w dwóch wierszach: z lewej strony „JOANNES III SOBIESKI“, z prawej „VINDOBONA 12-IX-1683“.

Granice rysunku znaczka stanowią linie proste. Znaczek tłoczony jest w kolorze ciemno-niebieskim z odcieniem fioletowym, na papierze lekkokremowym z wodnym znakiem t. zw. żeberka.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 12 września 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*